

saa i lang Tid, haft en saadan Magt her i dette Ting, at han har kunnet svinge efter sit Hoved saa mange Medlemmer, at han kunde sige: Dette kan gennemføres her i Tinget og andet ikke. Om det ærede Medlem fra Ringkøbing mere staa saaledes, fortøner sig nu ud i Taager, de Taager, som opstaa derved, at det bestandig ryger ud af forskellige agrariske, reformistiske og moderate Kratere ude omkring i Landet, som vise, at der er vulkanske Kræfter indenfor det Berntsen'ske Venstre. Det ligger hen i det uvisse, om det ærede Medlem fra Ringkøbing virkelig ogsaa nu, da han aabner denne Rigsdagssamling, har den gamle Myndighed, som han her ønsker at lægge for Dagen, til at sige: Dette og dette kan lade sig gennemføre, andet ikke. Det er dog muligt, at det ærede Medlems Magt nu ikke er større, end at man kan forsøge en Forhandling ogsaa paa et andet Grundlag end det, han foreskriver det højtærede Ministerium og alle Partier. Saa meget mere er der Grund til at haabe paa, at andre Udveje til et Resultat af en Forfatningsforhandling kunne bruges, som det Grundlag, paa hvilket det ærede Medlem bygger sin Opfattelse, at hans begrænsede Grundlovsændring kan gennemføres, er meget skrøbeligt. Grundlaget er nemlig den Opfattelse, at der kan lade sig gøre noget mystisk noget, som det ærede Medlem kalder for en „Fredsopløsning“ af de kongevalgte Landstingsmænd. Men det lader sig vist ikke paa nogen mulig Maade gøre. Lader det sig ikke gøre, saa skal man, saa snart der bliver Tale om en Grundlovsændring, klare Spørgsmaalet om de kongevalgte, og skal man klare Spørgsmaalet om de kongevalgte, kommer man ogsaa til at klare Spørgsmaalet om den privilegerede Valgret, thi man kommer da ind paa en saa omfattende Grundlovsændring, at man sikkert ikke kan blive staaende ved nogen Begrænsning, men maa optage en Forfatningsrevision, som i det hele giver os en Løsning af Forfatningsspørgsmaalet, der af Rigsdagen findes tilfredsstillende. Men bortset ogsaa fra, at det jo vil være højst besynderligt først at løse det forfatningsmæssige Spørgsmaal angaaende Folketingets Sammensætning og derefter, naar man havde vedtaget en saadan Grundlovsændring, opløse baade Folketing og Lands-

ting med Fredsopløsning af de kongevalgte, saa gaa til Valg til begge Rigsdagens Ting og derefter komme ind og give sig til at forhandle om den privilegerede Valgrets Afskaffelse, maaske opnaa Enighed derom og saa gaa til Valg igen — det var dog langt rimeligere at søge at løse hele det forfatningsmæssige Spørgsmaal og saa kun gaa til een Gang til at vælge Folketing og Landsting i den Anledning — er Forholdet med Hensyn til de kongevalgte Landstingsmænd det, at hvad man er uenig om, er, hvorvidt de kongevalgtes Mandater ophøre eller ikke ophøre, naar Landstinget opløses. Saa mener det ærede Medlem fra Ringkøbing, at man pludselig kunde lade, som om man ikke anede, at denne Strid var, men se bort fra den og sige: Den behøver ikke at løses. Men den Strid maa løses, naar de kongevalgte Medlemmer igen møde. Det er ikke nok at sige, at man lader de samme kongevalgte Medlemmer møde igen, thi naar de samme kongevalgte Medlemmer møde igen, møde de enten, fordi de paany ere udnævnte, eller de møde uden, nogen ny Udnævnelse i Kraft af deres gamle Mandat. I det første Tilfælde har den Opfattelse sejret, at en Opløsning af Landstinget omfatter ogsaa de kongevalgte, i det modsatte Tilfælde har den modsatte Opfattelse sejret. Man kan ikke komme udenom dette Enten—Eller, en „Fredsopløsning“ lader sig overhovedet ikke gennemføre. Derfor tror jeg ikke paa, at der kan blive noget ud af en saadan begrænset Forfatningsrevision som den, det ærede Medlem fra Ringkøbing gør sig til Talsmand for.

Hvis Ministeriet følger Højres og de Erikonservatives Indbydelse til en Forhandling om en Grundlovsændring, som omfatter ikke alene Folketingets, men ogsaa Landstingets Sammensætning, saa kan det paaregne Støtte fra det radikale Venstres Side til enhver Løsning, som fra et Venstrestandpunkt kan betragtes som saglig forsvarelig.

I Grundlovssagen beror det derfor paa den højtærede Regering selv, om den faar en Ven eller en Fjende i det radikale Venstre.

Anderledes forholder det sig naturligvis med Militærspørgsmaalet. Vi radikale Venstremænd fastholde vor principielle